

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudkyň JUDr. Ing. Venduly Sochorové a JUDr. Kateřiny Mrázové, Ph. D., ve věci

žalobců: RNDr. M. G.,
Z. G.,
Ing. P. K.,
J. M.,
I. M.,
Ing. P. S.,
všichni zastoupeni advokátkou JUDr. Lenkou Štěpánkovou
sídlem Křenová 72, Brno

proti
žalovanému: Krajský úřad Jihomoravského kraje,
sídlem Žerotínovo náměstí 3, Brno

za účasti: Ing. Z. H.,
zastoupen advokátem JUDr. Stanislavem Kadečkou, Ph.D.
sídlem Teplého 2786, Pardubice

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 3. 2016, č. j. JMK 46237/2016, sp. zn. S-JMK 11068/2016/OÚPSŘ

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobci **nemají právo** na náhradu nákladů řízení.

III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

1. Předmětem přezkumu v projednávané věci je posouzení, zda byly splněny podmínky pro povolení obnovy řízení týkajícího se dodatečného povolení stavby na ulici Bílého 12 v Brně.
2. Dne 29. 10. 2009 podala osoba zúčastněná na řízení žádost o obnovu řízení - dodatečného povolení stavby „Nástavba, přístavba a stavební úpravy bytového domu ..., č. p., pozemcích p. č. ..., ..., k. ú., obec“. Obnova se měla týkat řízení, v němž byla stavebníkovi KS Real, s. r. o. dodatečně povolena shora uvedená stavba rozhodnutím Úřadu městské části města Brno, Brno-střed, odboru výstavby a územního rozvoje ze dne 13. 11. 2006, č. j. 060074931/ŠKAR/STU/008, ve spojení s rozhodnutím Magistrátu města Brna, odboru územního a stavebního řízení, ze dne 9. 2. 2007, sp. zn. OÚSR U 07/00882-16, ve znění usnesení o opravě ze dne 5. 3. 2007 (opraveno datum vydaného rozhodnutí z 9. 2. 2006 na 9. 2. 2007), podle § 88 odst. 1 písm. b) zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů.
3. Správní orgán I. stupně usnesením ze dne 15. 12. 2009, č. j. MMB/0257860/2009, řízení o žádosti o obnovu řízení zastavil. Odvolání proti tomuto usnesení žalovaný zamítl a rozhodnutím ze dne 11. 3. 2010, č. j. JMK 4258/2010, usnesení správního orgánu I. stupně potvrdil. Proti rozhodnutí žalovaného brojila osoba zúčastněná na řízení žalobou, které Krajský soud v Brně zavázán právním názorem Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 30. 11. 2011, č. j. 2 As 77/2011-70) vyhověl a rozsudkem ze dne 14. 3. 2012, č. j. 31 A 38/2010-88, výše uvedená rozhodnutí správních orgánů zrušil.
4. Správní orgán I. stupně poté znovu rozhodoval o žádosti o povolení obnovy řízení. Rozhodnutím ze dne 12. 10. 2012, č. j. MMB 0335114/2012, obnovu řízení opětovně nepovolil. Jeho rozhodnutí potvrdil žalovaný rozhodnutím ze dne 5. 2. 2013, č. j. JMK 133552/2012. Rovněž tato rozhodnutí správních orgánů byla zrušena rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 30. 9. 2014, č. j. 31 A 17/2013-37, a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení.
5. Poté správní orgán I. stupně rozhodoval o žádosti potřeť. Rozhodnutím ze dne 30. 11. 2015, č. j. MMB/0453117/2015, sp. zn. OUSR/MMB/0480132/2014, povolil obnovu řízení o dodatečném povolení předmětné stavby. K odvolání žalobců žalovaný prvostupňové rozhodnutí o povolení obnovy řízení potvrdil a odvolání zamítl.

II. Obsah žaloby

6. Žalobci v podané žalobě popsali dosavadní průběh řízení před správními orgány a namítali, že povolením obnovy řízení je nepřipustným způsobem ohrožena jejich právní jistota. Jsou spoluvlastníky domu na ulici a vlastníci jednotek v něm. Povolením obnovy řízení o

správním rozhodnutí, na jehož základě byla stavba realizována, dojde ke zpochybnění jejich vlastnického práva k předmětné stavbě.

7. Zdůraznili, že ke zrušení podkladového rozhodnutí – územního rozhodnutí – došlo pouze z formálních důvodů. Povolení obnovy zcela nepřipustným způsobem ohrozí právní jistotu žalobců a jejich vlastnické právo nabyté v dobré víře.
8. Žalovaný odvolání zamítl v rozporu se zákonem. Podle ustanovení § 100 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, se na obnovu řízení použije ustanovení § 94 odst. 4 a 5 téhož zákona. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2011, č. j. 2 As 77/2011-77, uvádí, že obnova řízení je mimořádným opravným prostředkem a má dvě fáze. V první fázi správní orgán posuzuje, zda jsou splněny podmínky obnovy řízení. Součástí první fáze je i úvaha o ochraně dobré víry účastníků řízení. Žalobci odkazují na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 30. 9. 2014, č. j. 31 A 17/2013-37, z něhož vyplývá, že poté, co správní orgány zjistí, zda jsou naplněny podmínky obnovy řízení, mají součástí první fáze učinit i úvahu o ochraně „dobré víry“ účastníků řízení, a to poukazem na § 94 odst. 4 a § 5 správního řádu. Žalovaný ani správní orgán I. stupně se neřídili závazným právním názorem krajského i Nejvyššího správního soudu, neboť ve svých rozhodnutích nezohlednili ochranu dobré víry účastníků řízení.
9. Na základě výše uvedených skutečností žalobci navrhli, aby soud napadené rozhodnutí, jakož i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že důvody, na základě kterých rozhodl o povolení obnovy řízení o vydání dodatečného povolení stavby, jsou jasné patrné z odůvodnění napadeného rozhodnutí.
11. Při rozhodování vycházel žalovaný z rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 9. 2014, č. j. 31 A 17/2013-37, ve kterém ho soud zavázal právním názorem, že všechny podmínky obnovy řízení v dané věci byly splněny a správní orgány postupovaly chybně, pokud obnovu řízení nepovolily. Žalovaný se vysloveným právním názorem řídil.
12. Žalovaný proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Osoba zúčastněná na řízení

13. Podáním ze dne 27. 1. 2016 Ing. Z. H. uplatnil v řízení práva osoby zúčastněné.

V. Posouzení věci soudem

14. Soud přezkoumal rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů. Ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (ex offio), a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného.

15. Soud rozhodl o žalobě bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“).
16. Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
17. Jedinou námitkou, kterou žalobci v podané žalobě uplatnili, je námitka nerespektování závazného právního názoru soudu žalovaným. Podle žalobců měl žalovaný v souladu se závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2011, č. j. 2 As 77/2011-70, učinit součástí první fáze rozhodování o obnově řízení úvahu o dobré víře žalobců.
18. Podle ustanovení § 78 odst. 5 s. ř. s. je správní orgán v dalším řízení vázán právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost.
19. V projednávaném případě správní soudy rozhodovaly již dvakrát. V prvním soudním řízení rozhodl Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 14. 3. 2012, č. j. 31 A 38/2010-88, vázán rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2011, č. j. 2 As 77/2011-70. Krajský soud s odkazem na zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu ve svém rozhodnutí č. j. 31 A 38/2010-88 uvedl, že „[p]řes obecné vymezení předmětu dvou fází řízení o obnově je třeba dále upozornit na skutečnost, že správní řád v ust. § 94 odst. 5 učinil součástí první fáze i úvahu o ochraně „dobré víry“ účastníků řízení, a to právě poukazem na § 94 odst. 4 a § 5 téhož zákona. Správní orgán tedy poté, když zjistí, že jsou splněny podmínky pro povolení obnovy, může vážit i tato hlediska, jejichž naplnění může vést k závěru, že obnovu povolit nelze. Již samotné povolení obnovy totiž může být podstatným zásahem do práv jiných účastníků řízení.“
20. Podruhé rozhodoval Krajský soud v Brně o žalobě proti rozhodnutí, jímž opětovně nebylo vyhověno žádosti osoby zúčastněné o povolení obnovy řízení. Rozsudkem ze dne 30. 9. 2014, č. j. 31 A 17/2013-37, soud zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 2. 2013 i rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 12. 10. 2012 o nepovolení obnovy řízení a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V bodě 31 rozsudku uvedl: „Prvostupňový i žalovaný správní orgán tedy měly postupovat tak, že měly posoudit relevanci podkladového územního rozhodnutí v tom smyslu, jestli jeho zrušení zjevně nemůže odůvodnit odlišné řešení otázky o rozhodnutí o dodatečném povolení stavby. Krajský soud bez toho, aby jakkoliv chtěl předjímat závěry fáze obnovy řízení iudicium rescissorium, musí konstatovat, že vzhledem k okolnosti, kdy příslušný správní orgán nezkoumal v řízení o dodatečném povolení stavby všechny nezbytné otázky a námitky náležející do územního řízení, ale vzal je za zjištěné z takto později zrušeného územního rozhodnutí, je zde minimálně určitá pravděpodobnost, že v obnoveném řízení tyto námitky účastníků řízení (mezi nimi i žalobce), které budou muset býti brány v potaz, způsobí jiné řešení otázky (dodatečné povolení stavby), jež byla předmětem rozhodování. Obsahové řešení těchto námitek již však bude právě předmětem obnoveného řízení ve smyslu ustanovení § 102 správního řádu. Na základě výše uvedeného tedy vyplývá, že všechny podmínky obnovy řízení v dané kauze byly splněny a správní orgány postupovaly chybně, pokud obnovu řízení nepovolily“ (pozn. potvrzení doplněno).

21. Z výše uvedené citace je zřejmé, že Krajský soud v Brně v předmětném rozsudku sám přezkoumal naplnění podmínek pro povolení obnovy řízení a uzavřel, že podmínky pro její povolení byly v daném případě splněny. Vázány tímto právním názorem poté rozhodovaly správní orgány.
22. Správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí ze dne 27. 2. 2015, č. j. MMB/008112/2015, kterým zamítl žádost osoby zúčastněné na řízení o obnovu řízení. Proti rozhodnutí podala osoba zúčastněná na řízení odvolání, o kterém rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 17. 8. 2015, č. j. JMK 109003/2015. Žalovaný rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc mu vrátil k novému projednání. Následně správní orgán I. stupně obnovu řízení rozhodnutím ze dne 30. 11. 2015, č. j. MMB/0453117/2015, povolil. Odvolání žalobců proti rozhodnutí o povolení obnovy žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl.
23. Správní orgány jsou dle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázány právním názorem soudu vysloveným ve zrušujícím rozsudku. Z rozsudku, jímž se rozhodnutí správního orgánu ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení, musí zřetelně vyplývat, jaký právní názor soud zaujal a z jakého důvodu bylo rozhodnutí zrušeno. V posuzované věci Krajský soud v Brně při přezkumu předchozího rozhodnutí žalovaného dospěl k závěru, že všechny podmínky pro nařízení obnovy byly v dané věci splněny a správní orgány postupovaly chybně, pokud obnovu řízení nepovolily. Tento jasně formulovaný závěr soudu byly správní orgány povinny v dalším průběhu správního řízení respektovat (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2004, č. j. 5 A 110/2002, 442/2015 Sb. NSS). Pokud v dalším řízení nedošlo ke změně skutkového stavu ani ke změně právní úpravy, neměly správní orgány prostor odchýlit se od vysloveného závazného právního názoru soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2004, č. j. 2 Ads 16/2003-56, publikovaný pod č. 352/2004 Sb. NSS). Obnova řízení o dodatečném povolení stavby tak byla povolena v souladu se závazným právním názorem vysloveným v rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 31 A 17/2013-37.
24. Namítají-li žalobci, že krajský soud v posledním rozsudku č. j. 31 A 17/2013-37, neprovedl úvahu o ochraně dobré víry, a přesto uzavřel, že podmínky pro obnovu řízení jsou splněny, je nutné konstatovat, že tímto rozsudkem jsou vázány jak správní orgány rozhodující v dané věci, tak i soud. Ani soud není v řízení o nyní podané žalobě oprávněn předchozí rozsudek správního soudu jakkoli přezkoumávat či přehodnocovat jeho závěry. Tuto pravomoc svěřil soudní řád správní v ustanovení § 102 a násl. Nejvyššímu správnímu soudu, který jediný je oprávněn přezkoumat rozhodnutí krajských soudů rozhodujících ve správním soudnictví na základě podané kasační stížnosti. Proti rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 31 A 17/2013-37, kasační stížnost podána nebyla a rozsudek nabyl právní moci dne 31. 10. 2014. Ze závěrů tohoto rozsudku je proto nutné v nyní posuzované věci vycházet.
25. Ani argumentace žalobců, že Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 11. 2011, č. j. 2 As 77/2011-70, uložil správním orgánům povinnost zohlednit v řízení o povolení obnovy ochranu dobré víry, není přiléhavá. V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl: „Přes obecné vymezení předmětu dvou fází řízení o obnově, je třeba dále upozornit na skutečnost, že správní řád v ustanovení § 94 odst. 5 učinil součástí první fáze i úvahu o ochraně „dobré víry“ účastníků řízení, a to právě poukazem na § 94 odst. 4 a 5 téhož

zákona. Správní orgán tedy poté, kdy zjistí, že jsou splněny podmínky pro povolení obnovy, může vážit i tato hlediska, jejichž naplnění může vést k závěru, že obnovu povolit nelze. (...) Přesto, že Nejvyšší správní soud tento závěr nepovažuje za odůvodněný, nemůže se v této fázi soudního řízení vyjadřovat k tomu, zda by hlediska § 100 odst. 5 (§ 94 odst. 4 a 5) správního řádu případně mohla či nemohla být pro rozhodnutí podstatná.“ (pozn. zvýraznění doplněno). Z předmětné pasáže odůvodnění je patrné, že Nejvyšší správní soud zohlednění kritéria ochrany dobré víry koncipoval jako možnost správních orgánů, nikoliv jako jejich povinnost. Totožným způsobem se k požadavku ochrany dobré víry vyjádřil i krajský soud v rozsudku č. j. 31 A 38/2010-88 (citace viz bod 19 odůvodnění). Není tedy pravdou, že by z předchozích zrušujících rozsudků správních soudů vyplývala pro správní orgány povinnost zohlednit ochranu dobré víry účastníků v řízení o povolení obnovy.

26. Soud proto uzavírá, že správní orgány respektovaly závazný právní názor vyslovený v rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 9. 2014, č. j. 31 A 17/2013 – 37. V rámci jejich rozhodování nebyly povinny provést úvahu o ochraně dobré víry žalobců. Tato povinnost nevyplývala pro správní orgány ani z rozsudku Nejvyššího správního soudu 30. 11. 2011, č. j. 2 As 77/2011-70, který konstatoval, že úvaha o ochraně dobré víry v rámci rozhodování o obnově řízení je možností, nikoliv povinností správních orgánů. Ostatně žalovaný se ochranou dobré víry účastníků řízení v napadeném rozhodnutí zabýval. Na straně 5 rozhodnutí uvedl, že správní orgán se danou otázkou bude zabývat v novém řízení poté, co bylo rozhodnuto o obnově řízení. Dodal, že: „pokud zájem na ochraně práv nabytých v dobré víře převažuje nad důvodem obnovy řízení, obnovené řízení se zastaví.“ Napadené rozhodnutí žalovaného tak bylo vydáno v souladu se závěry rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 9. 2014, č. j. 31 A 17/2013-37.
27. Námitka nerespektování předchozího závazného právního názoru soudu tak není důvodná.

VI. Závěr a náklady řízení

28. Krajský soud tak na základě všech výše uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
29. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobci ve věci úspěch neměli (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemají právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.
30. Výrok o náhradě nákladů řízení osoby zúčastněné na řízení se opírá o § 60 odst. 5 s. ř. s. V dané věci soud osobě zúčastněné na řízení neuložil žádnou povinnost. Neshledal rovněž důvody hodné zvláštního zřetele pro přiznání práva na náhradu jejích dalších nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 18. září 2018

JUDr. Zuzana Bystřická, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
B. Z.